

Arrest

nr. 267 281 van 26 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 22 januari 2020 het Schengengrondgebied. Zij is in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd visum kort verblijf (type C). Zij legt op 4 februari 2020 een aankomstverklaring af bij de administratieve diensten van de stad Vilvoorde.

1.2. Op 8 juli 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader met de Belgische nationaliteit. Op 24 december 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 24 maart 2021 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader met de Belgische nationaliteit. Op 17 september 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.03.2021 werd ingediend door:

*Naam: [B.]
Voorna(a)m(en): [M.]
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende voor een tweede maal een aanvraag tot gezinshereniging in. Betrokkene voldoet wederom niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader de genaamde [B.,A.] (RR [...]) van Belgische nationaliteit in toepassing artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie Worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van de aanvraag en om aan de vooraarden te voldoen werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW dd. 24.03.2021 waarbij verklaard wordt dat referentiepersoon geen steun ontvangt*
- Inschrijvingsformulier CBE Halle voor lessen Nederlands G1 dd.19.012021-09.03.2021*
- Passpoort betrokkene*
- Huurcontract sociale huisvesting*
- Geboorteakte uitgegeven in Marokko, waarbij verklaard wordt dat betrokkene de dochter is van de referentiepersoon*
- Bewijs van ziektekostenverzekering*

Betrokkene legt bij deze aanvraag, in tegenstelling tot haar eerste aanvraag, geen enkel bewijs voor om de afhankelijkheidsrelatie te staven. Er werden eveneens geen nieuwe bewijsstukken aangeleverd waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Hoewel het enkel aangemoedigd kan worden dat betrokkene haar integratie serieus neemt door lessen Nederlands te volgen, kunnen we met dit document geen rekening houden bij het nemen van onze beslissing. Verder kunnen we geen uitspraken doen aangezien we niet over de nodige bewijsstukken beschikken.

Geen van de andere voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Tegenpartij beweert dat verzoekster niet voldoende aantoont dat zij ten laste was van haar vader alvorens naar BELGIË over te komen;

In haar eerste aanvraag tot vestiging heeft zij stortingsbewijzen via Money International neergelegd daterende van 10/10/2012, 23/02/2013, 15/09/2015, 14/12/2015, 23/03/2016, 03/05/2016, 14/10/2016, 09/01/2019, 08/04/2020, 14/05/2020;

In haar laatste aanvraag heeft zij trouwens nog bijkomende stukken neergelegd die niet ter kennis gebracht werden aan tegenpartij in haar eerste aanvraag;

Dit wordt door tegenpartij niet betwist;

De beide aanvragen moeten door tegenpartij samengevoegd worden alvorens een beslissing te nemen; Indien de stortingen verricht tussen 2012 en 2020 niet allen rechtstreeks naar haar gericht werden dit normaal is daar zij geen eigen bankrekening had;

Haar vader reisde af en toe naar MAROKKO en tijdens zijn bezoeken gaf hij haar baar geld;

De stortingen waren regelmatig tussen 2012 en 2020 en het is niet omdat er enkele leemtes waren dat verzoekster niet ten laste van haar vader was;

Sinds haar aankomst in het land verblijft zij bij haar vader wat duidelijk laat veronderstellen dat zij van hem financieel afhankelijk is;

Verzoekster heeft het recht tot vestiging in BELGIË als descendente van een Belgische onderdaan, haar vader conform het artikel 40 Ter van de wet van 15/12/1980;"

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt geduid dat verzoekster voor de tweede keer de gezinshereniging vroeg met haar vader met de Belgische nationaliteit op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar vastgesteld dat het gevraagde verblijfsrecht andermaal niet kan worden toegestaan. Verweerder wijst erop dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en bijgevolg het bewijs dient te leveren dat zij ten

laste is van haar vader. Hij stelt vast dat verzoekster bij haar tweede aanvraag geen enkel bewijsstuk heeft voorgelegd om deze afhankelijkheidsrelatie te staven en er dus evenmin sprake is van nieuwe bewijsstukken ter zake die kunnen aantonen dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon. Verweerder concludeert dan ook dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster laat voorts na om toe te lichten op welke wijze artikel 5 van de wet van 29 juli 1991, dat overigens slechts bepaalt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren, zou kunnen zijn geschonden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder de op hem rustende plicht tot formele motivering heeft vervuld.

2.2.2. In de mate dat verzoekster stelt dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd en hiermee aangeeft de motivering inhoudelijk te betwisten, moet worden aangenomen dat zij doelt op een miskennis van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zoals reeds werd aangegeven, diende verzoekster op 24 maart 2021 voor de tweede keer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar vader met de Belgische nationaliteit van wie niet blijkt dat deze zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie reeds uitoefende.

De door verzoekster beoogde gezinshereniging valt met andere woorden onder artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

[...].”

Verzoekster beriep zich specifiek op de hoedanigheid van familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, om te kunnen worden beschouwd als begunstigde van het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen dat zij als bloedverwant in neergaande lijn ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Hiervoor is het volgens verweerder vereist dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder somt de verschillende door verzoekster voorgelegde bewijsstukken op en stelt vast dat zij, in tegenstelling tot wat het geval was bij haar eerste aanvraag, geen enkel bewijs heeft voorgelegd dat de afhankelijkheidsrelatie kan staven en in dit verband dus ook geen nieuwe bewijsstukken voorliggen.

Verzoekster betoogt dat zij, bij haar eerste aanvraag, meerdere bewijzen van geldstortingen heeft voorgelegd. Gelet op het gegeven dat zij bij haar tweede aanvraag bijkomende stukken heeft neergelegd, is zij van mening dat beide aanvragen dienden te worden gevoegd alvorens een beslissing te nemen.

Verzoekster gaat met haar kritiek echter voorbij aan het gegeven dat de bij de thans voorliggende aanvraag voorgelegde nieuwe stukken geenszins handelen over de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en de referentiepersoon of over de verblijfsvoorwaarde van het *'ten laste zijn'*. Zij betwist het motief niet dat zij bij haar thans voorliggende aanvraag geen enkel stuk voorlegde inzake de verblijfsvoorwaarde van het *'ten laste zijn'*, zodat niet blijkt dat in dit verband in de bestreden beslissing nog een concrete beoordeling diende plaats te vinden.

Verzoekster brengt verder een kritiek naar voor die volledig is gericht tegen de weigeringsbeslissing van 24 december 2020 inzake haar eerste aanvraag tot gezinshereniging. Zij betwist de beoordeling die in deze beslissing is gemaakt inzake de bij deze eerste aanvraag voorgelegde stukken. Er blijkt evenwel niet dat zij deze kritiek nog dienstig kan aanbrengen in het kader van het thans voorliggende beroep. Indien verzoekster het niet eens was met de beoordeling die werd gemaakt in de weigeringsbeslissing van 24 december 2020, had zij hiertegen beroep moeten aantekenen. Nu verzoekster niet in beroep ging tegen de weigeringsbeslissing van 24 december 2020, is deze definitief in het rechtsverkeer en staat de wettigheid ervan vast.

In de gegeven omstandigheden waarin de eerdere weigeringsbeslissing definitief in het rechtsverkeer is en bij de tweede aanvraag tot gezinshereniging geen stukken inzake de verblijfsvoorwaarde van het *'ten laste zijn'* meer zijn voorgelegd, kan er ook geen sprake van zijn dat op verweerder enige verplichting kon rusten om de aanvragen te voegen.

Met haar betoog dat zij sinds de komst naar België bij haar vader verblijft, vermag verzoekster ten slotte geenszins het bewijs te leveren als zou zij van in het land van herkomst ten laste zijn van haar vader.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling in de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS